

LEVENSLANG LEERLING ZIJN

N*ooit te oud om te leren...*

Als voetballers het veld betreden is het gebruikelijk, dat ze een kind aan hun hand meenemen. Een kinderhand in een grote-mensen-hand. Het kind kijkt vol bewondering op naar zijn idool. Enige tijd geleden nam Robin van Persie zo'n kind op zijn schouders. Het gezicht van dat mannetje is me bijgebleven. Zijn mondje stond strak. Van spanning of van trots? Toen ze het stadion binnentrokken en de helden werden toegejuicht keek het ventje om zich heen alsof hij alles wilde vastleggen in zijn geheugen. Ik dacht: het zal levenslang de schouders en de handen van zijn grote voorbeeld blijven voelen. De entree in het stadion zal heel zijn leven een kostbare herinnering zijn. Het zal hem misschien wel inspireren en uitdagen om ook zo'n voetballer te worden: later, als hij groot is. Goede ervaringen, die we in onze jeugd hebben opgedaan, kunnen met ons blijven meegaan. We vertellen er graag over. Mensen naar wie wij in onze jeugd hebben opgezien hebben een grote invloed op onze toekomst. Denk maar aan onze ouders, leerkrachten, trainers. Het getuigt volgens mij van een grote levenskunst als wij heel ons leven naar mensen blijven opzien. Mensen, die voor ons een voorbeeld zijn, die ons inspireren, die een grote levenswijsheid en levenskunst uitstralen, ook en juist vandaag nog. Zo'n open blik als van dat ventje op de schouders van van Persie staat ieder van ons goed. Een blik van ontvankelijkheid en van verwondering, van vertrouwen en geloven in de toekomst: we zijn nooit te oud om dat te leren. Zo'n open houding maakt van ons mooie mensen.

Weten is meer dan meten...

Onze tijd gaat voorbij in vliegende vaart. De technische ontwikkelingen zijn nauwelijks bij te benen. Robots en chips lijken onze toekomst te bepalen. Voor alles zoeken we naar concrete bewijzen en berekeningen. Onze contacten zijn vaak vluchtig: appen gaat nu eenmaal sneller dan een goed en indringend gesprek. Ik hoorde een minister zeggen, dat het uitrollen van het 5G-net van wezenlijk

belang is voor ons land. Want het doorgeven van data moet nog veel sneller en nog veel beter. We moeten onmiddellijk bereikbaar zijn en onze ogen nemen langzamerhand de afmetingen aan van een digitaal scherm. Natuurlijk zitten er aan deze ontwikkelingen hele goede kanten. Zeker zolang we er geen slaaf van worden en concrete mensen niet uit het oog verliezen.

Gelukkig zie ik hier en daar ook mensen, die behoefte hebben om zich af en toe daarvan terug te trekken. Ze willen even loskomen van alle gepiep en gebliep van hun social media. Ze zoeken naar stilte. Ze laten vragen tot zich toe, die al van jongs af aan met hen meegaan. Vragen als: wie ben ik of wie zou ik willen zijn? Waarvoor en voor wie leef ik? Hoe ga ik om met het kwaad in mijzelf of in de wereld om mij heen? En wat als ziekte mijn leven bedreigt? Moet in mijn leven alles grijpbaar, koopbaar en meetbaar zijn? Of zie ik dat iets of iemand mijn dagelijkse werkelijkheid overstijgt? Is er plaats voor God in mijn leven op Wie ik kan en mag vertrouwen, nu al en eens voorgoed? Met alle vragen die dat ook oproept. Misschien

mogen we ons ook hier voelen als dat kleine mannetje op die sterke schouders: vol vertrouwen en met een heel open blik, een leven lang.

Onderzoekt alles en behoudt het goede...

Elk klein menskind kent een periode in zijn leven, dat het vol zit met de 'waarom' vraag. Ze kunnen het ons daarmee best wel moeilijk maken. Waarom wordt iemand ziek? Waarom gaan mensen dood? Waarom kan een vogel vliegen en een mens niet? Waarom vindt God het goed dat er oorlog is? Verrassende vragen waarop wij, volwassenen, vaak maar moeilijk een antwoord kunnen formuleren. Een kind heeft, denk ik, geen behoefte aan een exact wetenschappelijk antwoord. Het geeft eerder uiting aan zijn verwondering voor alles wat het ontdekt in zijn jonge leventje. Het kan de wereld met een open blik in zich opnemen. Het is letterlijk aan het 'ontdekken'. Het is zich aan het 'ontwikkelen'. Het is eigenlijk wel jammer, dat we met het ouder worden die onbevangen openheid verliezen. We klampen ons vast aan bewijsbare zekerheden en veilige waarheden. Onze waardering voor schoonheid of voor het goede wordt nogal eens uitgedrukt in geld. En daarmee verliest het eigenlijk zijn echte waarde. In zijn eerste brief aan de christenen van Thessaloniki (5,19-21) drukt Paulus zijn parochianen op het hart om 'de Geest niet uit te blussen, om de profetische gaven niet te kleinere, om alles te onderzoeken en het goede te behouden'. In mijn ogen een hele wijze raad, maar geen gemakkelijke. Het is gemakkelijker om in te stemmen met de heersende manier van denken, om aan te nemen wat anderen voor je hebben bedacht.

'Alles onderzoeken' is kort gezegd een aansporing ons leven lang te blijven vragen naar het waarom; om met een open blik de wereld en de mensen bij ons te laten binnenkomen. Het is door een gelovige (dus met een liefdevolle, de kern van ge-love-n is toch liefde) bril zien naar wat goed, mooi en waar is. Zo mogen we ook kijken naar ons doen en laten, naar goed en kwaad in ons leven.

Waarom doen we wat we doen of wat we niet doen? Dat is vraag, die met ons mag meegaan ons leven lang.

Het achtste sacrament

Het achtste sacrament...

Frans van Sales heeft zich in zijn leven een goede naam verworven als geestelijk begeleider. Hij was een wijze gids op de levensweg van mensen die probeerden met vallen en opstaan te geloven en vanuit dit geloven te leven. Geloven had voor hem alles van doen met liefde tot God en liefde tot de naaste. Daarnaast was hij een groot voorstander om de kennis van het geloven steeds te verdiepen. Zelf was hij theologisch uitstekend onderlegd en hij probeerde die kennis ook over te dragen. Het is bekend, dat hij catechismuslessen voor kinderen belangrijk vond. Ook zag hij – in opdracht van het Concilie van Trente – het als zijn taak om de vorming van zijn priesters op een hoger niveau te brengen. Hun onwetendheid en gebrek aan theologische kennis waren een sta-in-de-weg om hun taak goed te vervullen. Kennis en wetenschap is voor hen een niet

te veronachtzamen deugd, die helpt om het geweten te vormen. Hij noemt wetenschap voor een priester zelfs het achtste sacrament (OA XXIII, 303). Volgens hem is een priester een blijvende student (Trochu I, 280; geciteerd in “Sint Franciscus van Sales, organisator van het bisdom G n ve” van Jan van Duijnhoven osfs, blz 23). Maar geldt dit niet voor ieder van ons? We zijn en blijven ‘leerling’, ons leven lang. Geloven en leven nodigen uit tot voortdurende verdieping om de weg te kunnen gaan van het evangelie. Ze vragen om ons leven lang te blijven zoeken naar zingeving en naar antwoorden op onze vragen naar het ‘waarom?’. We mogen elkaar daartoe de hand reiken, elkaar daarin dragen zoals dat geschouderde kind in het stadion.

Wim Holterman osfs

***Liefde is – duidelijk en eenduidig gezegd – beweging,
overvloeien, streven van het hart naar het goede.***

François de Sales